

читѣ. Това бѣха малки, подвижни кули отъ тухли и железѣ, които бързо се мѣстѣха насамъ-натамъ и следваха навсѣкжде копачитѣ, за да ги вардятъ отъ стрелитѣ и камънитѣ на обсаденитѣ.

Други, още по-малки кули, закрити само съ биволски или камилски кожи, служеха за защита на тия, които нападаха съ дълги копия, мечове и самострели, слабитѣ подринати стени на крепостта.

Но най-страшни бѣха огромнитѣ катапулти и балисти, построени по на нѣколко ката. Отъ тѣхъ, добре закрити войскари мѣтаха къмъ вражескитѣ бойци стрели, гавелоти и тежки камъни. Тия кули бѣха високи, колкото и самитѣ крепостни бойници.

Отъ тропота на конетѣ се тресѣше земята, а цивилето имѣ, грохотѣтъ на ударитѣ и блѣскането, огласяваха цѣлата околностъ и препълваха съ ужасъ сърдцата на обсаденото население. Затворена горе въ Акропола, кралица Маргарита слушаше часъ следъ часъ грознитѣ вести и изтръпваше въ безпомощна тревога.

Петъ отъ най-мощнитѣ кули на източната стена бѣха вече изпразднени отъ войската, защото копачитѣ на царь Калоянъ ги бѣха зле подринали и тѣ заплашваха всѣки мигъ да се срутятъ... А източната частъ на крепостта нѣмаше предна защитна стена.

Западната предна стена бѣ вече разрушена, селското население, което се криеше между нея и втората, трѣбваше да се скрие въ града. А Солунъ мѣчно прибираще такава огромна, гладна, ужасена тѣла. Отъ къмъ северъ, кулата на Михаилъ Палеологъ, бѣ вече много застрашена. Като дивни котки се катерѣха българитѣ по стрѣмнитѣ стени и, защитени само отъ медни щитове, се мѣчеха дори да подкопаятъ и якитѣ стени на Акропола.

Колко щѣше още да издържи крепостта? Не повече отъ нѣколко дни. Каква ли сѣдба имѣ готвѣше страшниятъ царь? Смъртъ, огнь, преселение?

Съ настѣпването на вечерьта, ударитѣ бавно заглѣхваха. Нѣколко часа почивка. И къмъ разсвѣтъ почваха отново.